

[Arne Melchior]

må vi nok erkende, at der er noget, der er værre end valg, og det er månedlange situationer, hvor al disponering og al beslutningsdygtighed både i den politiske proces og i private menneskers og i erhvervslivets regie er sat ud af kraft, fordi det hele er ramt af en lammelse.

Men vi ønsker altså ikke valg. Derfor mødte vi også i går op positivt i den sædvanlige forligsånd, som vi har lagt for dagen i de 8 år, CD har været med på scenen. Og så fik vi præsenteret et papir, som hr. Niels Helveg Petersen allerede har karakteriseret. Man kan kalde det mange ting. Man kan kalde det et parti-program, man kan kalde det en kongresvedtagelse, man kan kalde det et valgoplæg eller en krigserklæring. Der er mange ting, man kan kalde det for, men man kan ikke kalde det for et arbejdspapir. Man kan ikke sige, at det var en konstruktiv indledning til at færdiggøre forliget af 20. maj 1981. Det var nogle slogans om partimæssige mærkesager, som ikke passer sig for en regering, der er forhandlingsleder i en forligskreds. Det gik langt ud over forliget, var meget mere omfattende i emnekreds end forliget af 20. maj, som dette papir skulle tjene til at videreføre og udvikle.

Vi har alle sammen læst LOs pressemeddelelse fra i går om, at LO havde givet regeringen frit løb til at fremlægge dette papir – efter at have rettet i det – på betingelse af, at det var en helhed. Det er LOs egne ord. Der måtte ikke rettes en sætning, der måtte ikke tages en sag ud af dette papir, som altså skulle være et arbejdspapir. For første gang i historien var det ikke en henvendelse primært til forligspartierne, men det var til folketingspartierne, og det vil altså sige til offentligheden – hvad der er helt i orden, men så var det altså heller ikke et papir til brug i forligskredsen, men et papir til brug i offentligheden.

Det vigtigste punkt, når vi barberer alle slogans fra, handlede om pensionsmidlerne. Må jeg erindre om, at det drejer sig om en overflytning af ca. 15 mia kr. hvert år på det danske kapitalmarked. Allerede den 1. oktober 1981 har vi skriftligt over for regeringen og forligspartierne tilkendegivet, at en sådan gigantisk operation ikke kan sættes i værk, uden at konsekvenserne og sammenhængene er grundigt undersøgt, og derfor foreslog vi den hensludt til en kommission. Men rege-

ringen skulle presse den igennem her og nu. Man har haft 7–8 uger til at opnå en frivillig aftale, og i går ville man på ny besvære os til at give regeringen yderligere tid til at indgå en frivillig aftale.

Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at vi er vidende om, at det alene af tekniske grunde ikke er muligt for nogen forhandlingspartner, være sig forsikringselskaber eller pensionskasser, at indgå en sådan frivillig aftale. Det er simpelt hen ikke muligt. De har ikke mandat til andet end højest at anbefale den enkelte kasse og det enkelte selskab at gøre det.

Vi ved også, at en af direktørerne for et af de største forsikringselskaber i dette land har sagt, at en sådan aftale kommer ikke på tale. Vi ved, og regeringen ved, og LO ved, at det derfor ikke ville være muligt at opnå en frivillig aftale.

Jeg må også rose de pågældende for, at de har givet disse klare signaler. For hvad er deres opgave? De er sat til som bestyrelser og direktioner at forvalte milliardformuer, som et flertal af dette lands befolkning og familier har indbetalt som opsparing efter ordninger, som folketingsrådet har vedtaget, og i overensstemmelse med de overenskomster, som de pågældende medarbejderes organisationer har indgået med staten, med regeringen. Det ville være en flugt fra ansvaret, det ville være en utilstedelighed, hvis disse bestyrelser og direktioner gav sig til at beskære deres medlemmers og deres policetagers muligheder for at få kapitalen bedst muligt anvendt. Det er klart, at de kun har ét svar, og det er: vi opererer inden for loven, men inden for loven gør vi det bedst mulige, for det eneste mandat, vi har, er at sikre ejerne af disse opsparede penge, at disse penge placeres bedst muligt. De er forvaltere af andre menneskers penge, de opererer på andre menneskers vegne og kan ikke i en bestyrelse eller ved en direktionsbeslutning ændre noget ved dette soleklare juridiske formål. Jeg er sikker på, at hvis en finansminister Svend Jakobsen eller en forhenværende finansminister Heinesen sad i en af disse bestyrelser, ville de også vide, at det var deres ansvar at agere på denne måde.

Men nu har man altså brugt tiden fra maj i fjor, hvor dette kom op først, og så igen fra august i år og nu de sidste 6 uger til kun at koncentrere sig om denne mulighed. Jeg ved godt, der står meget andet i papiret, men for-